

forbavser mig saa meget mere, som Ordføreren for Flertallet, Ludvig Christensen, der er Næstformand i Hjælpekassens Bestyrelse, dokumenterede, at Hjælpekassens Bestyrelse ikke paa nogen Maade var gaaet udenfor Lovens Ramme. Og han gjorde det endogsaa med saa fast Bund under Fødderne, at han kunde oplyse i Kommunalbestyrelsen, hvor jeg selv overværede disse Udtalelser, at det konservative Mindretal indenfor Hjælpekassens Bestyrelse var ganske enigt med ham i dette Forhold, og at man enstemmigt havde besluttet, at han skulde svare i Kommunalbestyrelsen, at de følte sig fuldt ud paa Lovens Grund. Under disse Omstændigheder forbavser det mig meget at høre, at naar det konservative Mindretal i Borgerrepræsentationen har angrebet Hjælpekassens Bestyrelse, fordi den har været for human, følger den højtærede Indenrigsminister dette konservative Mindretal, til Trods for at den højtærede Indenrigsminister sikkert ved, at det konservative Mindretal i Hjælpekassens Bestyrelse er ganske enigt med Flertallet om, at man er paa Lovens Grund. Jeg har desværre ikke det paagældende Materiale ved Haanden, men jeg er overbevist om, at hvis den højtærede Indenrigsminister faar dette Materiale til Gennemsyn, vil han være saa human i sin Tankegang, at han vil sige: Her er der ikke begaaet noget forkert. I øvrigt vil jeg gerne sige, at det lyder noget mærkeligt i den højtærede Indenrigsministers Mund, naar han som Venstremand vil fortælle, at Kommunerne paa dette Punkt vil kunne spare Beløb, som de trænger til. Jeg synes, der burde være saa meget Frisind i den højtærede Indenrigsminister, at han ikke anfører den Slags Ting. Thi den højtærede Indenrigsminister ved jo meget godt, at hvis man berører disse Mennesker den midlertidige Hjælp, de kan faa af Hjælpekassen, er det ikke saaledes at forstaa, at disse Udgifter vil blive sparet, men saa er det ganske simpelt saaledes, at disse Mennesker i en Arbejdsløshedperiode som den, vi har haft og fremdeles har, for overhovedet at kunne leve, er nødsaget til at gaa til Fattigvæsenet. Det er jo, som min ærede Partifælle det ærede Medlem Hr. Knud Hansen sagde, saaledes at der spares ikke noget; Følgen deraf bliver blot, at man berører de paagældende deres borgerlige Rettigheder; og det forekommer mig, at en Indenrigsminister, der mener at tilhøre et frisindet Parti — det kalder Venstre sig jo endnu —, burde ikke være med til at

jage arbejdsløse Mennesker over paa Fattigvæsenet, hvor dette kan undgaas.

Jeg vil yderligere fremhæve, at Forholdet er jo det, at i de sidste Aar, hvor der har hersket en vældig Arbejdsløshed, navnlig her i København, er Tusinder af Mennesker søgt ind til København ude fra Landet, hvor Bønderne ikke har kunnet give dem Arbejde, for mulig her at faa en Chance, for mulig derved at skabe sig Arbejde. Disse Tusinder har maattet henvende sig til Hjælpekassen for at faa en midlertidig Understøttelse; og Københavns Kommune har været human nok til at hjælpe disse Folk, der er kommet ind fra Landet, fordi de ikke har kunnet faa Arbejde derude. Ja, det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) behøver ikke at ryste paa Hovedet. Forholdet er nemlig det, at de har ikke kunnet faa Arbejde ude paa Landet, og de er saa taget ind til Hovedstaden. Naar de saa er kommet herind, har de henvendt sig til Hjælpekassen, og der har heldigvis siddet et frisindet Flertal i Hjælpekassens Bestyrelse, som har sagt til dem: Her hjælper vi de Mennesker, der lider Nød, for de skal ellers sendes hjem til deres Kommune. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister: Hvis han mener, der er begaaet noget ulovligt, vil han da være med til, at der fremsættes Forslag om at revidere den paagældende Lovparagraf, saaledes at den kan blive mere human overfor de Folk, der lider Nød? Jeg kan i hvert Fald paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Indenrigsminister vor Støtte til at gennemføre et Lovforslag, hvorved det bliver muligt at yde de paagældende saa stor en Hjælp som overhovedet muligt, for at de ikke skal komme over paa Fattigvæsenet.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. C. Jacobsen kom, da han sidste Gang havde Ordet, igen ind paa Paastanden om, at Fortolkning af Love maatte jo altid finde Sted, og det var det, der ogsaa var sket her med Hensyn til Hjælpekasseloven. Nej, det er ikke Fortolkning, det er Overtrædelse, der her er Tale om, og de to Ting dækker ikke hinanden. Thi Bestemmelsen om de 180 Kr. som Maksimumsydelse i 18 Maaneder staar fast i Loven, og den lader sig ikke ved Fortolkning ændre til 200—300 eller 700—800 Kr., som man i mange Tilfælde er gaaet op til indenfor det Tidsrum, her er Tale om. Det ærede Medlem Hr. C. Jacobsen faar undskyldte, saa vide Grænser for For-